

на изпитъ, да му докажатъ, какво знае. Учителтъ по математика влиза въ класъ, извиква щеславния ученикъ и му дава да реши една задача. Ученикътъ започва да решава: мъчи се, пъшка, поти се — не може да реши задачата. Той става засраменъ отъ мѣстото си, подава листа на учителя и сѣда на мѣстото си. — Ето какъ се възпитава такъвъ ученикъ. Нѣма защо учителтъ да се разправя съ него да му доказва, че не знае. Като не може да реши задачата, ученикътъ ще признае, че има нѣща, които той не разбира и не знае. Така ни учи и природата. Като види, че протестираме и негодуваме противъ нея, тя ни дава една мъчна задача и ни оставя да решаваме. Щомъ не можемъ да я решимъ, само по себе си ние капитулираме, започваме да се молимъ да ни се помогне и признаваме, че не знаемъ. По сѣщия начинъ и ученитѣ хора капитулиратъ. Нѣкой ученъ изследва единъ наученъ въпросъ. Прави опити, изчисления, не може да се домогне до истината. Най-после се отказва отъ своето изследване. Дойде втори ученъ, използва опититѣ на първия, но и той не може да реши въпроса. Следъ него дохожда трети, четвърти ученъ, но всички се убеждаватъ, че този въпросъ е единъ отъ трудно решимитѣ. Следъ тѣхъ дохождатъ духовнитѣ хора, и тѣ подематъ този въпросъ. Свързватъ се съ разумния свѣтъ и оттукъ търсятъ нѣкакъвъ начинъ за разрешаване на въпроса. Едни отъ начинитѣ се указватъ вѣрни, други — невѣрни,